ISSN 0132-4462

ЛЮТИЙ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 4 (1046)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

П'яниці-раціоналізатори.

І все-таки розкіш!

У відомому романі такий собі любитель вживати в промовах гасла якось вигукнув: «Автомобіль не розкіш, а засіб пересування!» Очевидно, завдяки лаконізму й точності цей вираз сподобався багатьом. Красномовним свідченням цього є те, що чимало читачів роману, котрі споконвіку, з діда-прадіда, були пішоходами, почали один за одним пересідати в автомашини. (Припускаю, що, крім згаданого афоризму, цьому прогресивному процесові посприяв ще й бурхливий розвиток вітчизняного автомобілебудування).

Але, так чи інак, ми тепер спостерігаємо, як усе більше й більше людей і в селах, і в містах пересуваються в різних напрямках на власних автомашинах. Їздять на роботу і з роботи, на базар, у магазин, до тещі на село і до невістки в місто, на ПБК (південний берег Криму) та ЧУК (чорноморське узбережжя Кавказу). Це, звичайно, приємно. Буквально всім. Крім хіба необережних пішоходів.

Ті ж читачі, які ще не встигли придбати власного авто, користуються поки традиційними видами транспорту: трамваями, тролейбусами, теплоходами, автобусами, поїздами, маршрутними і звичайними таксі, літаками, а також службовими автомашинами. Оскільки в одному фейлетоні нема як дослідити всі проблеми, пов'язані з різноманітними видами транспорту, то обмежимо себе лише автомобілем, котрий, як сказано було, є не розкішшю, а засобом пересування.

Для початку з'ясуємо різницю між автомобілем власним і службовим. Який краще? Дати однозначну відповідь на це питання важко. З одного боку, ніби ліпше мати службову машину. Хоч би тому, що за неї не треба платити власних грошей. Крім того, службовою зручніше їхати, скажімо, на товариську вечерю (стара назва — бенкет) з приводу одержання квартальної премії або на срібне весілля колеги (стара назва — кум).

Коли на такі святки їхати власною машиною, то половина задоволення від вечері втрачається, бо весь час гнітить думка про можливу зустріч з автоінспектором на зворотному шляху. Але й службова машина має свої недоліки. По-перше, її не всім дають. А крім того, якось не випадає їхати нею на базар за петрушкою чи в ліс по гриби, або ж провідувати тещу в селі, не кажучи вже про сонцедайні ПБК та ЧУК.

Але останнім часом можемо спостерігати, як дехто з більшим чи меншим успіхом починає поступово стирати грані між службовою та власною машиною, ліквідовувати прикрі мінуси, породжені статусом службової машини.

За прикладами, як той казав, далеко ходити не треба. Принаймні мені їхати за ними довелося не дуже далеко — у Ровенську область. Їхав туди, до речі, поїздом, одним із тих, які між Львовом та Ровно ходять дуже регулярно. (Мені навіть здалося, що регулярніше, ніж трамваї у самому Львові).

Так-от є в м. Дубно міжрайбаза облспоживспілки. А на базі, як водиться, є директор М. К. Пуца. А в директора, звісно, — службова машина. І хоч між Дубно і Львовом поїзди та автобуси ходять теж регулярно, проте директор волів їздити до Львова тільки машиною. І лише цим маршрутом накатав за рік понад три тисячі кілометрів.

Це, звичайно, дурниця у порівнянні з автонабігами, що їх здійснював директор Березнівської швейної фабрики тов. Наймет. Швейний директор протягом року десять разів виїжджав службовим легковиком у інші області і навіть в сусідню республіку, в Кишинів. Накатав шістнадцять з половиною тисяч кілометрів, спалив дві тонни бензину. Отак розпалився...

А все одно обласного рекорду не побив. Найбільшою хвацькістю, як встановили фінансові ревізори, відзначаються в цьому відношенні ровенські цукровики. Директор Дубнівського цукрового заводу тов. Федик у 1976 році чотирнадцять разів виїжджав за межі області службовим авто, в 1977 році, взявши, вочевидь, підвищені зобов'язання, — уже сімнадцять. Цікаво: скільки буде до кінця п'ятирічки? Його колега — директор Корецького заводу тов. Луценко одинадцять разів мотався в інші області, а головний інженер тов. Чернета навіть до Києва їздив машиною. Щоб і в самому Києві було чим мотнутися туди-сюди. Не хотів, мабуть, перевантажувати столичне метро. А тов. Осадчий, директор Бабино-Томахівського цукрозаводу, мало того, що двадцять разів їздив машиною за межі області, так іще й понад тридцять разів використовував її для поїздок у вихідні, в тому числі і в Луцьк. Чи не знаєте, які такі службові справи міг розв'язувати директор, коли всі лучани відпочивали?!

І все одно, вважаю, переплюнути директора Острозького заводу тов. Могилу колегам так і не вдалося. Він, тобто товариш Могила, в одну прекрасну весняну днину раптом відчув, що йому конче бракує досвіду. Тому й вирішив з кимось обмінятися. Обрав дніпропетровців. І махнув туди — назад (близько 1700 км) на чотири дні. Не знаю, якого досвіду набрався там товариш Могила, а от власним досвідом задурного паління державного бензину він, безумовно, міг поділитися. І все одно спасибі товаришу Могилі, що не обрав для обміну досвідом Петропавловська-Камчатського. Усе-таки трохи пального таким чином зекономив.

Звичайно, всім цим товаришам розтлумачили, що так робити некрасиво, що машини їм виділено не для подібних поїздок. Можливо, надалі врахують. Можливо... Але твердого переконання нема. От якби за такі нераціональні й неправомірні поїздки робити персональні нарахування... Тоді, можна думати, воно якось швидше розтлумачилося б. І машини б цілішими були.

А поки в мене, наприклад, виникли деякі сумніви щодо визначення автомашини як засобу пересування, а не розкоші. Коли отак катати службовим транспортом, отак безкарно палити бензин там, де його можна не палити, то це, даруйте, все-таки розкіш. Недозволена розкіш.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Ровенська область.

Мал. В. ШИРЯЄВА

ВІДДІЛ КАДРІВ

— Значить, звільнялися ви за власним бажанням?

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— От ви молодожони, а, мабуть, не дуже любитесь, якщо скарги пишете, бо ж відомо, що з милим і в курені рай.

Телеграфне агентство Перця

ДОРОГЕ СЛОВО

Як передає наш херсонський кореспондент, у місцевій майстерні «Рембутехніка» кожне слово приймальників дуже дорого обходиться клієнтам. Принаймні, працівникам Каховського кінофотоклубу лише за те, щоб почути фразу «Ще не готово», доводиться щоразу платити за проїзд із Каховки до Херсона і назад. За півтора року, що минуло з того дня, як здали в ремонт до майстерні фотоапарат, вони 15 разів курсували отим маршрутом. І тільки для того, щоб у черговий раз почути цю сакраментальну фразу.

ТАЄМНИЦЯ БРАКОВАНИХ ТУФЛІВ

Група дешифрувальників штаб-квартири ТАП приступила до розгадування таємниці, пов'язаної з туфлями, які придбав мешканець м. Новоград-Волинського М. В. Лебедєв. Ці туфлі виявилися бракованими, і т. Лебедєв відправив їх на Чернівецьку взуттєву фабрику. За якийсь час він одержав ті ж самі браковані туфлі разом із незрозумілою запискою: «2203 на ремонт». Нічого не второпавши, т. Лебедєв передав туфлі й записку Перцеві.

У свою чергу, Перець попросив дирекцію фабрики пояснити, що все це означає. Замість пояснень дирекція надіслала Перцеві поштовим переказом 8 крб. 05 коп.

Цей переказ укупі з таємничою запискою і став предметом дослідження дешифрувальної групи. Про наслідки її роботи Телеграфне Агентство Перця повідомить окремо.

КОМАНДИРОВОЧНИЙ ДОЩ

З дитячих літ Микола Борисович жадав слави циркового артиста. Але доля розпорядилася по-своєму і відвела йому скромну ділянку начальника районної інспекції Держстраху. І все ж често-любні надії не залишали його.

— Ох і дає! — захоплювався Кубишкін, спостерігаючи філігранну роботу циркового ілюзіоніста Іллі Символокова. — Мені б так навчитися!

Бурхливі оплески глядачів приводили його у заздрісний трепет. І одного прекрасного дня Микола Борисович вирішив негайно ж розпочати репетиції.

Зауважимо, що у Харківському районі, на який розповсюджує свій вплив очолювана М. Б. Кубишкіним інспекція, є достатня кількість сільських Рад. А у кожній з них є печатка. І не проста, а гербова. Саме з допомогою цих печаток, а також чистих командировочних бланків Микола Борисович і заходився затьмарювати славу усіх відомих йому ілюзіоністів.

Відтоді працівники інспекції почали з небаченою швидкістю їздити у відрядження. Їхні поїздки ставали усе інтенсивнішими, аж поки, зрештою, не набрали просто-таки надзвукових швидкостей. Коли глянути у відповідні документи, то можна легко переконатися у казковій спритності співробітників райінспекції: одного й того ж дня, одного й того ж працівника можна було побачити у якомусь селі — і в той же час на своєму робочому місці в райцентрі. Командировочні посвідчення, наче дощ, сипались на стіл головного бухгалтера Віри Андріївни Гринько.

— Не всі одразу! Не всі одразу! — благала вона, ледве встигаючи оформляти авансові звіти і в той же час умудряючись і сама побувати у двох-трьох десятках населених пунктів. Фаховий рівень Віри Андріївни був таким високим, що вона без усяких суперечок приймала до оплати зовсім не заповнені авансові звіти і абсолютно чисті командировочні посвідчення, аби лиш на зворотному боці, на словах «Прибув — вибув» стояла печатка якоїсь сільради — чи то Летицької, чи то Готвальдівської, чи то Лизогубівської. Співробітники цих та інших сільрад теж не були педантами і охоче ляпали ті печатки на перше ж прохання пред'явника. Подумаєш, хіба жалко...

Організувавши отаким чином колектив, сам начальник теж не сидів на місці. Микола Борисович окремі місяці повністю присвячував об'їзду дорученого йому району. З 255 робочих днів року він провів у відрядженнях 237, присвятивши поїздкам навіть шість днів відпустки.

— Оце трудяга! — захоплено вигукував начальник обласного управління Держстраху Микола Федорович Писаревський.

— Такого вдень з вогнем пошукати! — вторив йому заступник Михайло Федорович Еберзін.

— А на заступницю, на заступницю його погляньте! — привертав увагу колег начальник ревізійно-інспекторського відділу управління Петро Костянтинович Ткачик. — На Ларису Дмитрівну Писареву! Ні дня на місці не сидить — все у відрядженнях!

Усяка творчість вимагає певних зусиль і, ясна річ, затрат. Командировочні трюки М. Б. Кубишкіна теж потребували деяких коштів. Коротше кажучи, вони обійшлися державі майже у дві тисячі карбованців. Проте керівники і ревізори обласного управління, захоплені кубишкінською ілюзіоністською майстерністю, не звертали уваги на такі дрібниці. І Микола Борисович подався на пошуки нових оригінальних номерів.

Через деякий час він вирішив випробувати трюк з автомобілем. За короткий строк для службового лімузина марки М-408 було придбано все можливе — від аптечки, вогнегасника та домкрата до автопокришок і акумулятора. Словом, на кількасот карбованців (уточнимо про всяк випадок — теж державних). Проте технічний стан вищезгаданого транспортного засобу — і в цьому полягала вся сіль трюку — від такої турботи аж ніскілечки не покращав. Зрідка виїжджаючи на міські вулиці, він меланхолійно шурхотів лисими скатами.

Цей номер також пройшов. На «ура». Тоді Микола Борисович рушив далі. Якось його увагу привернула нудна і копітка церемонія оформлення трудових угод.

— Фу, яка бюрократично-канцелярська тяганина! — обурився він. — Яке дубово-казенне слово: о-форм-лен-ня! Жах! — аж здригнувся Микола Борисович і тут же вирішив кардинально спростити цю операцію. На чистому бланку трудової угоди він розмашисто виводив: «Сплатити». Це скріплялося печаткою. А вже бухгалтерія сама знаходила, кому, за що і скільки видати грошей.

І до начальника інспекції прийшла слава. Його фінансово-циркові трюки нарешті помітили там, де треба, і тепер вони належним чином оцінюються прокуратурою. Єдине, що засмучує, — так це те, що інші учасники цих номерів — можна сказати, асистенти й помічники Миколи Борисовича — залишилися якось у затінку, ніхто про них тепер і не згадує. А прикро. Старались же люди!

І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

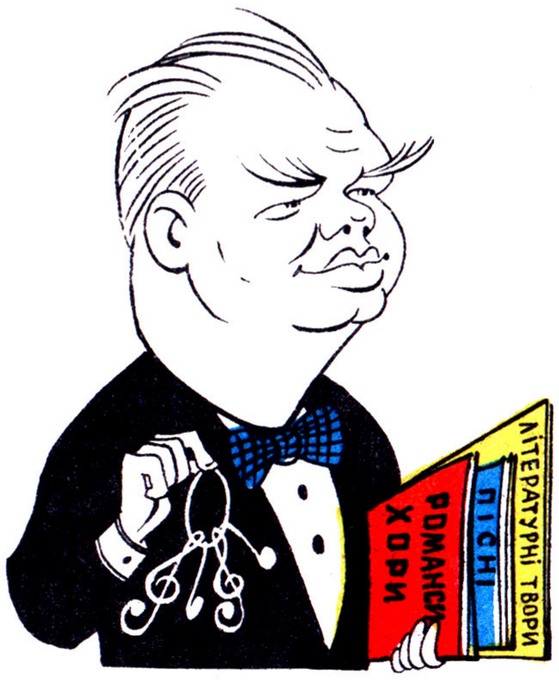

Народний артист УРСР Сергій КОЗАК — співак, композитор, письменник.

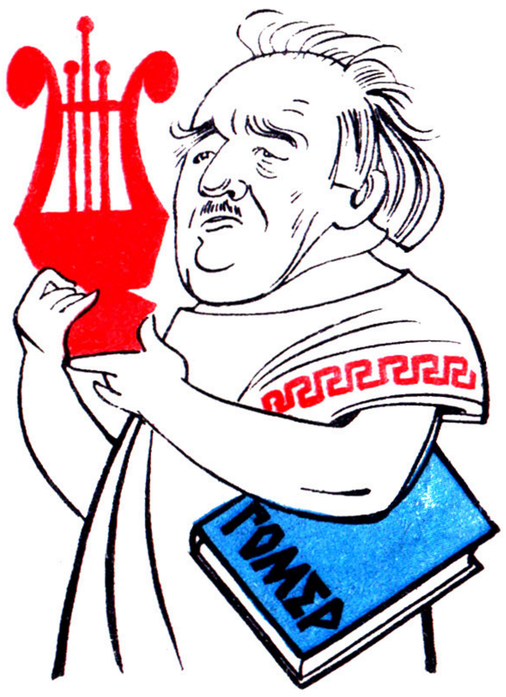

Борис ТЕН (Микола Васильович Хомичевський) — письменник, перекладач творів античної літератури.

Заслужений артист УРСР, пропагандист українського гумору Анатолій ПАЛАМАРЕНКО.

Дружні шаржі
А. АРУТЮНЯНЦА

Шлюрдяк з «окисленієм»

П'ЄСА НА ОДНУ ДІЮ, ЧОТИРИ КАРТИНИ

Дорогий Перче!
Підкажи, хто б міг угамувати самогонщиків із Прилук. Женуть сивуху відкрито, нікого не боються. А міліції наче й діла до того немає.

(З листа до редакції).

Діють:

Харченко Ольга Антонівна — робітниця.
Назаренко Микола Мефодійович — завгосп.
Перший клієнт.
Другий клієнт.
Капітан міліції.
Кореспондент.

КАРТИНА ПЕРША

Квартира № 1 по вулиці Фрунзе, 66 м. Прилук, де проживає подружжя — Ольга Антонівна та Микола Мефодійович. Тихий, обережний стук у двері.

Харченко. Зараз! (Іде впевнено до дверей, відчиняє їх). Заходьте, заходьте! Чого так несміливо? Обстановка, правда, трохи не той... Але ви вже звиняйте... Саме зараз біжить... Ой, та що це я все балакаю і балакаю... Роздягайтеся, сідайте! Зараз ми вас і почастуємо свіженькою... Миколо, клієнт прийшов!

З сусідньої кімнати почулося: «Іду!..» За цим на порозі з'явився заспаний Микола Мефодійович.

Назаренко. Вибачай, я тут ніби трохи прихворав. Ну, та це нічого, зараз полікуємось... Матимеш удовольствіє... Не гірша од казьонки. Це не те, що якийсь там шарамижник вижене смердючого шмурдяку, та ще й сто сорок дев'ята стаття йому ввижається, спати не дає... Ну, шарпонемо по стопарику!

«Шарпонули».

Назаренко і Харченко (разом). Ну, як?

Клієнт. Те, що нада... А про яку це ви сто сорок дев'яту статтю?

Назаренко. Ти не знаєш такої статті? Ольго, розкажи гостеві про сто сорок дев'яту, а я тим часом піду подивлюсь, як воно капає.

Виходить.

Клієнт (нетерпляче). Ну, то яка ж то стаття?

Харченко. Та це ж у ній говориться, що за виготовлення або зберігання самогону дають до одного року або штрафують до трьохсот карбованців. А можуть дати й три. Це коли женеш повторно або продаєш...

Клієнт. Ого-го-го! То це ви, бідолашні...

Харченко. І ніякі ми не бідолашні.

Клієнт. Що, ні разу міліція не навідувалася, навіть штрафу не платили?

Харченко. Чого ж не навідувалася? Чого ж не платили? І навідувалася, і платили. Позаторік — сорок п'ять карбованців. Минулого року — десять... Міліціонер, який робив обшук, записав у протоколі: «Обнаружено 9 литров... Купила для своих нужд...» Ви чуєте, людоньки, це Олька купує самогон! Та він у неї ось уже стільки років капає, не перестає, електроплитка не охолоджується!.. А ви кажете — міліція...

КАРТИНА ДРУГА

Одна з кімнат Прилуцького міського відділу внутрішніх справ. Настінні «ходики» показують десяту годину ранку. У кімнаті двоє: капітан міліції і кореспондент.

Капітан. То ви кажете, є скарга?..

Кореспондент. Легенди доходять аж до Києва про деяких самогонщиків із Прилук. А біля квартири № 1 по вулиці Фрунзе, 66, кажуть, постійні довжелезні черги...

Капітан. Не знаю, не знаю... Самогонщика зараз упіймати — нелегка справа. Майже неможливо. Невловимий став якийсь... Боюся, що нічим не зможемо вам допомогти... А втім, спробую навести довідки у наших працівників... Ну, ви тут не скучайте... Телефон у вашому розпорядженні...

Виходить.

Кореспондент (Виймає записник. Набирає номер телефону). Це відділ кадрів заводу «Будмаш»? Зробіть ласку, дізнайтеся, чи працює сьогодні робітниця Харченко Ольга Антонівна? Гаразд, я почекаю... Не вийшла на роботу?.. Дякую. (Знов дивиться у записник. Крутить диск). Це колгоспний ринок? Ви не скажете, працює сьогодні завгосп Назаренко?.. Кажете, не вийшов на роботу? Дякую...

Входить капітан.

Капітан. На превеликий жаль...

Кореспондент. Ну, що ж, спробую з'їздити на вулицю Фрунзе...

Капітан (здивовано знизує плечима). Воля ваша... Але чому самі? Ми дамо вам супроводжуючого...

КАРТИНА ТРЕТЯ

Той самий кабінет у Прилуцькому МВВС. «Ходики» на стіні показують чотирнадцяту годину. У кабінеті — капітан і кореспондент.

Капітан. Ну, знаєте, товаришу кореспондент... Ви справжній Шерлок Холмс! Кажете, до бутля не можна доторкнутися — такий гарячий... У звичайній виварці женуть?.. Сорок літрів закваски було ще не використаної?.. Ну, тепер вони не викрутяться, ми їм покажемс, де раки зимують! Дуже вам вдячні за допомогу!

Кореспондент (ніяковіючи). Та чого там... Це ж наша спільна справа...

КАРТИНА ЧЕТВЕРТА

Знайома з першої картини квартира № 1. Хазяйка порається біля самогонного апарата. Стук у двері.

Харченко. Можна! Двері відчинені!

У двері просовується скуйовджена чуприна. Потім, озираючись, з'являється і її власник.

Харченко. Заходьте! Чого озираєтесь, наче за вами загін міліції женеться?

Клієнт. А навідується міліція?

Харченко. Чому б і ні? Тиждень тому приходив молодий симпатичний лейтенант з якимсь товаришем у штатському... Саме парувала, як тепер... Ну, лейтенант, звісне діло, акта складає. А той товариш дивний якийсь. Доскіпувався, як нам удалося стільки часу користуватися електроплиткою, не підключеною до лічильника. Це ж, каже, обкрадання держави. Словом, сміх та й годі. А ще розпитував, нащо ми кидаєм у закваску яблука. Ну, я йому, звісно, популярно роз'яснила, що для окислення... Я вже, коли вони пішли, взнала, що той у штатському — кореспондент... Ну, заплатили ми ще 35 рублів штрафу. Ну і що? З такими штрафами можна жити-поживати, і ховаться ні від кого не треба... Так що краще, ніж ото балакати, давайте вип'ємо, або, як каже мій Микола, шарпонемо!

«Шарпають».

Завіса.

В. КИРИЛЕНКО.
Чернігівська область.

У НОВОМУ МІКРОРАЙОНІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

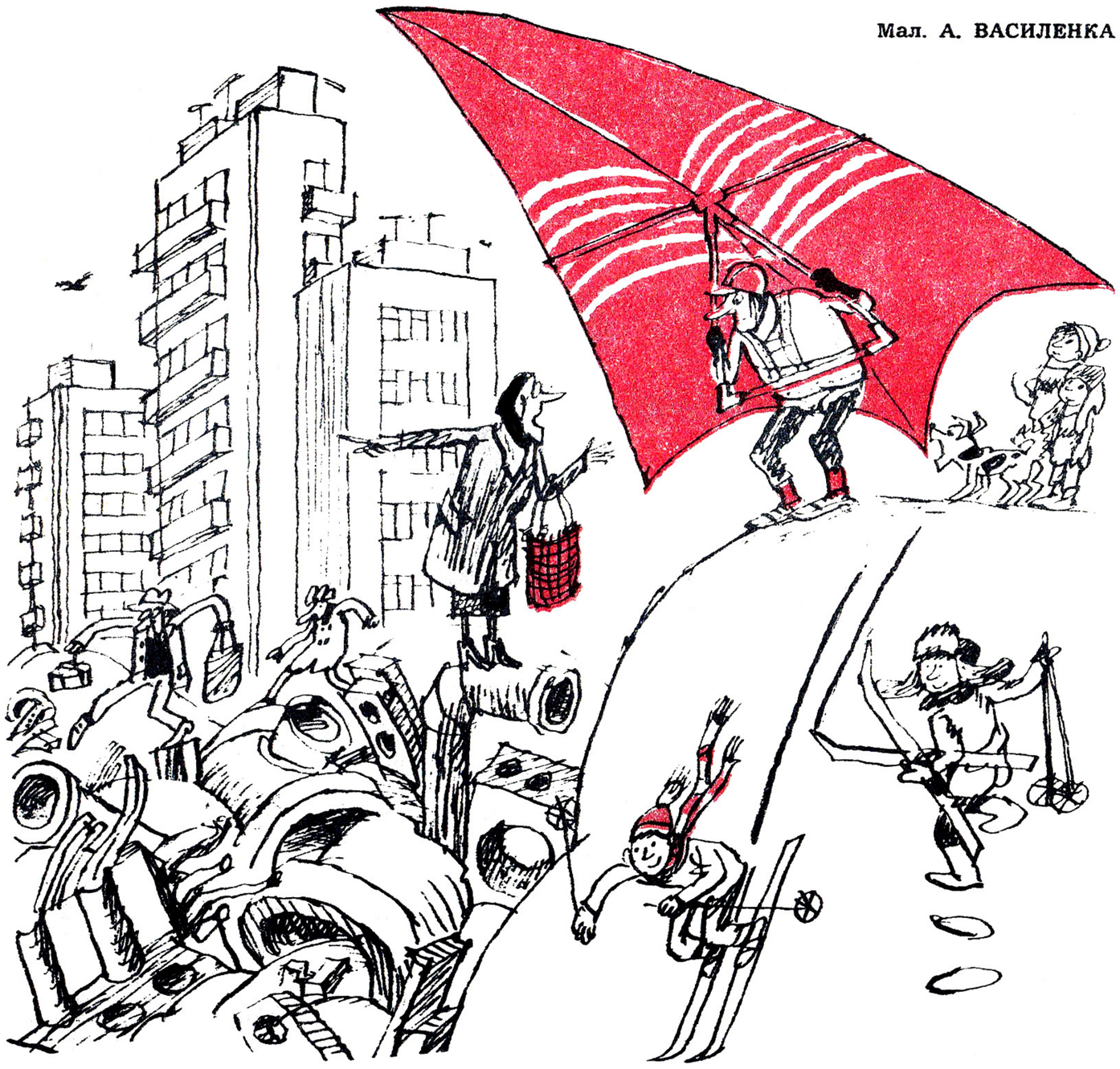

— Так ти вже злітай, дорогенький, до аптеки, а то мені через ці завали ніяк туди не добратися.

І ПОЛЕТІЛА ДУША...

ГУМОРЕСКА

Самі розумієте, куди тій душі належало летіти. Час прийшов.

Святий Петро — воротар і заврайкадрами — зустрів привітно. Анкету, одначе звелів заповнити негайно. Порядок — він всюди порядок. Душа швиденько — досвід земний у пригоді став — вписала, що належить, у всі графи від «А» до «Ю»: вік, стать, освіту, соціальний стан, останнє місце роботи, рік, число, місяць і місце народження... Не перебувала. Не мала. Ще раз не перебувала і т. д. і т. п... На «Я» душа запнулася.

— Ну? — рикнув сердито св. Петро і глянув на годинника.

— Та... — зовсім вже розгубилася душа, — не знаю, що й писати.

— Пиши правду! — насідав святий. — Ну!

— Що «ну», що «ну»? — розсердилась раптом новоприбула. — Запряжи спочатку, потім нукатимеш. Рознукався, бач... не вийшло в мене. Збиралась все, збиралась та так і не встигла все як слід обмізкувати.

— Що ж так? — збив заврайкадрами на потилицю німб і скребонув святу лисину.

— А так... З дитинства ще почалось. Завтра, завтра, не сьогодні. Ось підождіть, ось виросту, отоді вже. Виросла. Тут би й... Так ні ж, до інституту, не при вас будь сказано, чорти понесли. Лекції, сесії, семінари, іспити... Довелось відкласти... Потім оженилась. Знову довелось корективи вносити. До одержання квартири. Одержали. Тут би й!.. Та ж знову не вийшло... Меблі, знаєте, гарнітури, килими, паркети, люстри, кримплени, стерео, квадрафонія, кандидатська... Мода, було, пішла така, що без кандидатської вже й життя не життя. А там «Жигулі», дача з садком. Світу божого не бачила. Руки он у мозолях і бензином до кісток просякла. Тьху, та й годі!

— То, кажеш, дітей нема? — грізно запитав святий Петро.

— Які діти?! Я ж як планувала: спочатку влаштуюся, як належить, з усіма вигодами... Потім поживу хоч трохи по-справжньому, повнокровно... А з дітьми, яке ж воно повнокровне?.. Пелюшки, горщики, свинки, скарлатинки... Бульдога тримали, щоб не скучно...

— Е-хе-хе... — скубе бороду страж воріт райських. — Що ж мені робити з тобою, сердего... Не можна тобі до раю. І рад би... Інструкція не велить...

— Це ж чому? — здивувалась душа. — Я ж нічого такого поганого не зробила...

— Але ж і хорошого теж...

...У графі «Я» райської анкети стояло питання:

Навіщо, душо, на світі жила?

Богдан ДЯЦЕНКО.

ПАРНИКОВИЙ ЕФЕКТ

Риба тепер шукає, де чистіше. Вільні майстри, інакше звані шабашниками, шукають, де вигідніше.

Але якщо взяти за приклад бригаду асів договірного підряду, очолювану якимсь Солдатовим, котра підвизається у сфері сільськогосподарського виробництва, то виявиться, що вона не дуже обтяжує себе пошуками добряків, ладних широко розчинити колгоспну чи радгоспну касу. Запитайте, куди б це кочове плем'я бажало податися за довгим карбованцем, і воно дружно гаркне: «У село Вільне Волноваського району! Найліпше місце на всій Донеччині!»

Ах, які солодкі спомини пов'язані у Солдатова та його компанії з перебуванням у тамтешньому колгоспі імені XIX партз'їзду! Курорт, справжнісінький курорт, а не робота! Ніякого тобі контролю, ніякої опіки, працюй, як ліва нога скоче. Приміром, шиферний дах при будівництві гаража скріпляли ледь не слиною. Через це, коли підписувався акт про здачу гаража в експлуатацію, листи шиферу під легким вітерцем зривалися зі своїх місць і гепалися на землю. Члени приймальної комісії здригалися, однак голів од паперу не підводили....

І зовсім уже чудове життя настало у Солдатова та його майстрів у зв'язку з обладнанням парового опалення в торговельному центрі місцевого споживчого товариства.

— Мерзнете? — по-експертному примружуючись, питали шабашники у кооператорів, оглядаючи об'єкт.

— Бр-р! — відповідали ті, бо через надкритичне охолодження не могли ворухнути язиком. Інакше б розповіли, що льодовиковий період триває в торговельному центрі так давно, що кооператори вже почали думати про введення північного коефіцієнта до зарплати.

— Ташкент влаштуємо! Субтропіки! — запевнили шабашники. — Надбавку до зарплати одержите, як у гарячому цеху. Котел нашої власної конструкції поставимо. Хочете мати найкращий у Європі котел? Матимете!

— Чули? — у свою чергу, запитали кооператорів колгоспні керівники. Вони представляли у стосунках із асами договірного підряду інтереси споживчого товариства, оскільки фінансові правила дозволяли кооператорам оплачувати витрати по створенню субтропіків у торговельному центрі лише через колгосп. — Запасайтеся вентиляторами, бо може трапитися парниковий ефект...

Але обійшлося без вентиляторів і парникового ефекту. Унікальний котел чхнув один раз і затих. Назавжди. Льодовиковий період у торговельному центрі залишився непотривоженим. Кооператори знову згадали про північний коефіцієнт.

Зате акти про здачу «європейського» котла та паротраси були підписані головою колгоспу В. К. Коваленком, головним інженером І. В. Андрейченком і головою споживчого товариства А. І. Мурзою в такому темпі, наче товаришів біля того котла таки зовсім приголомшив згаданий парниковий ефект. Хоча, як виявилося, жодного разу ноги цих відповідальних товаришів на об'єкті не ступали, руки батарей не торкалися, а очі на суперкотел і не глянули.

І все ж своєрідний парниковий ефект мав місце. Його односторонньо відчули ті ж таки шабашники, коли перед ними розчинилася колгоспна каса. Вони аж мліли, перелічуючи гроші. А грошей щедрі господарі відвалили від душі — кілька десятків тисяч карбованців. Нічого не скажеш: добра плата за халтуру! Та плюс іще 1672 карбованці за елементарні приписки. Наприклад, зварні шви при виготовленні металевих дверей гаража розтяглися в актах на триста з гаком метрів, а обсяг робіт при реконструкції опалення будинку тваринників роздувся так, ніби тут продуктивно діяла принаймні дюжина екскаваторів...

Та, як би там не було, усі акти були прийняті і затверджені представниками районного управління сільського господарства, й таким чином хитромудра діяльність шабашників набула цілком законного вигляду. То чого б ото, питається, їм і не рватися у село Вільне! Риба, як уже було сказано, шукає, де чистіше. А шабашники — де вигідніше. І де створюють для того, щоб хапонути побільше, справді парникові умови.

А. НАУМОВ.

Донецька область.

АКТИВІСТ

Активним був. У всьому — перший!
І жодного тобі прогулу!
Та ось квартиру він одержав,
І всю активність — вітром здуло.

Федір ТРОЇЦЬКИЙ.

м. Лебедин
Сумської області.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Є. МИЛУТКИ

— Вибачте, але у вас скінчилася наживка.

Мал. В. ЄЛІСТРАТОВА

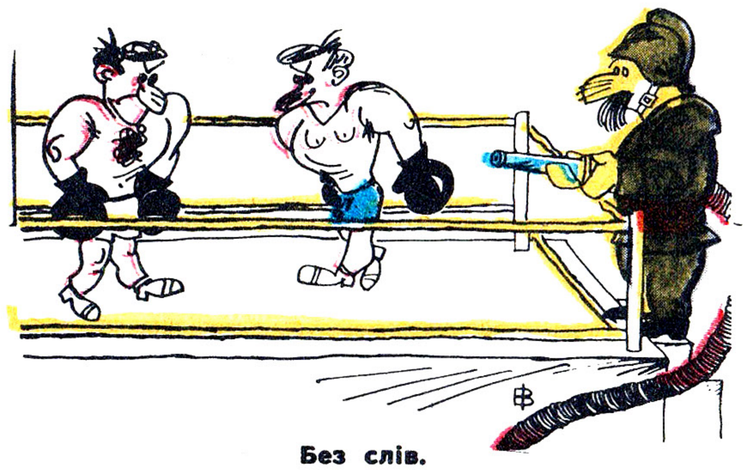

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

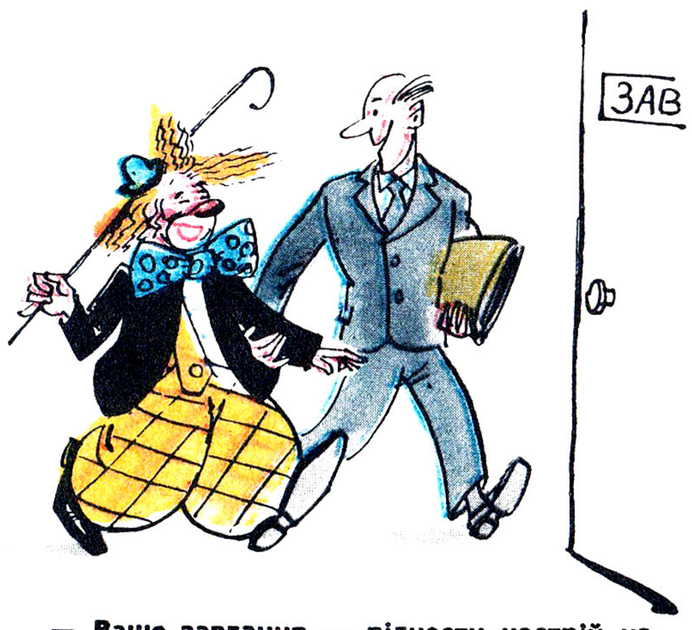

— Ваше завдання — піднести настрій нашого начальника на цілий день.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Поки будете шукати здачу, товаришу таксист, вимкніть, будь ласка, лічильника.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

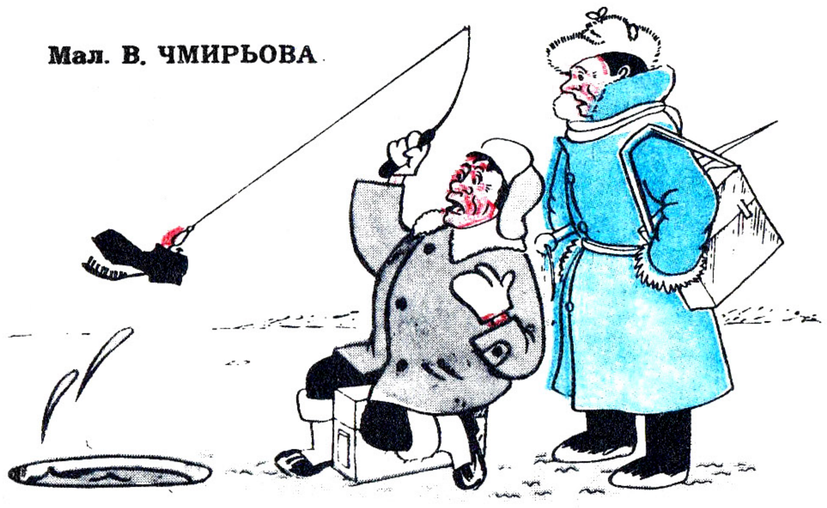

— Я думав, що черевики хоч узимку не клюють.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

ВИРОБНИЧА ТРАВМА

ГУМОРЕСКА

Подзвонили з главку й зажадали довідку. Їм що: зажадали — і все. А ти як хочеш викручуйся. Абияку цифру у довідку не вліпиш. Погортав я папери, переглянув звіти: зовсім не те. З такою циферією у главк краще не потикатись. А якщо потикатись, то хіба що з заявою. За власним бажанням.

Настрій у мене геть зіпсувався. Почухав я потилицю і якось ненароком на стелю глянув. І тільки глянув, а там — цифра!.. Саме та... Яка мені потрібна... Вагома... Для довідки! Що за дивина, думаю. Чи не наснилося мені? Знову дивлюся вгору... Навіть збільшилася цифра... Ще вагомішою стала.

Ніяк не йму віри. Окуляри на ніс чіпляю. Може, мара? Але ж ні: на білій стелі — цифра... І тепер уже така ваговита — хоч одразу нас преміюй.

Зрадів я. Задоволено руки потираю. Зараз її у довідку. Тільки узяв ручку, аж раптом щось ніби грюкнуло вгорі, і мене мов блискавка у тім'я вдарила.

...До тями прийшов у ліжку. Поруч ще ліжка. Тиша. Люди лежать. У кого нога, у кого рука перев'язана. Помацав голову — бинти.

Жінка до мене підходить. У білому халаті.

— Що, — питаю, — зі мною?

— Травма, — відповідає. — Звідки у вас, — цікавиться, — цифра для довідки?

— Зі стелі, — зашарівся я.

— Та яка ж стеля таку вагу витримає? — каже вона.

— Бо халтурники будували, — підвівся я в ліжку. — Хіба це стеля? Хіба так будують? Що? Ремонтують, кажете? Хай хоч тепер на совість зроблять... Із запасом міцності... Мені ще там працювати...

Борис ВОВК.

м. Київ.

СОБІ НА УМІ...

— Візьміть у пташниці, —
Просила в зава Ната.—
Для мене ферма
Буде другий дім.
— Так до вподоби
Наші вам курчата?
— Не тільки.
Я усяку птицю їм.

Марко МЕЛАМЕД.

Непосидюща

Вже усіх синочків
Поженила ненька,
І на піч спочити
Вилізла старенька.

А хіба їй можна
На печі сидіти,
Коли у невістки
Появились діти?

В місто їде бабця,
Де ні дров, ні печі.
На газплитці кашу
Варить для малечі...

Діти — вже у школі...
Бабця — в горлі кістка.
І в село стареньку
Відправля невістка.

«Там вам буде краще,
Спокійніш, до речі.
Хіба можна, — каже, —
Бути вам без печі?»

А хіба їй можна
На печі сидіти,
Коли вже у внучки
Появились діти?

Забирали бабцю
На таксі із шиком,
Діти зустрічали
Галасом і криком...

Діти виростали
Швидко, як опеньки,
Знову на попутній —
У село старенька...

С. ЖУКОВСЬКИЙ.

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

ЧИ НЕ ЗАБАГАТО ІВАНІВ СЕМЕНОВИЧІВ?

«Шановний Перче! У будинку № 19 по вулиці Перекопської дивізії в м. Одесі ми живемо з квітня 1977 року. Але ще й досі у нас не встановили поштових скриньок...»

(З листа Д. П. Альперіної).

Ось проста ситуація. В одній установі працюють Семен Іванович та Іван Семенович. Обидва мають однакові повноваження, обидва у встановлені дні й години приймають відвідувачів, обидва ставляться до них з належною коректністю і привітністю. Але якщо до Семена Івановича люди йдуть з охотою, то зустрічі з Іваном Семеновичем стараються будь-що уникнути. І коли уникнути не вдається, скрушно чухають потилиці й сумно зітхають: «Ех, не пощастило...»

Чому ж не пощастило? Та тому, що Семен Іванович, окрім коректності та привітності, демонструє ще й діловитість, а за словом коректного і привітного Івана Семеновича не слідує анічогісінько! Точніше, за словом у нього знову йде слово, потім — ще й ще... А справа — навіть найпростіша — з місця — аніруш.

От і в Одесі вже майже два роки не рухається справа, як її названо в одному з офіційних документів, про «забезпечення закінчення робіт по установці поштових ящиків» у будинку № 19 по вулиці Перекопської дивізії. Висновок про те, наскільки ця справа складна, може зробити навіть вихованець дитсадка, і все ж — як не дивно — до її закінчення, судячи з усього, ще далеченько.

Почалася ж вона з того, що міськжитлоуправління не виконало рішення виконкому Одеської міської Ради ще від 4 грудня 1969 року, яким заборонялося приймати в експлуатацію новоспоруджені та капітально відремонтовані будинки без секційних абонементних шаф для пошти. Будинок № 19 заселили, а про поштові скриньки забули. І згадали про них лише тоді, коли посипалися скарги.

Скаржилися листоноші, які опинилися в дуже скрутному становищі: справді-бо, попобігайте з важкезними сумками від квартири до квартири — люди нині передплачують газет і журналів багато, листування ведуть інтенсивне, отож вага кореспонденції сягає пудів, із нею сходами не поскачеш. Скаржилися мешканці будинку, яким змучені листоноші просто фізично не встигали розносити пошту...

І що ж — обіцянок та запевнень одержано вже цілу торбу, а скриньок як не було, так немає і до сьогодні. Хоча організацій, причетних до справи про «забезпечення закінчення», набралося за цей час таки чимало. Тут і управління капітального будівництва міськради, і трест «Одесцивільжитлобуд», і міськжитлоуправління, і житлово-експлуатаційна контора. І всюди коректні та привітні товариші дають слово вжити заходів, потім — ще слово, і ще... Точнісінько за приказкою: не так-то діють, як словами сіють.

Тому й хочеться запитати керівників Одеської міськради: чи не забагато в підлеглих їм установах зібралося обіцяльників типу вищезгаданого Івана Семеновича? Чи не занадто для такого простого предмета, як поштова скринька?

В. ЧЕПІГА.

Дали перцю!

Привільно жилося у колгоспі ім. Шевченка (с. Первозванівка Кіровоградського району) заступнику голови правління по кормовиробництву Шатьосі І. В. Лісосмуг у господарстві було доволі, отож мав де й оковитої хильнути, й сховатися після пиятики від очей колгоспників. Зате на ферму він заглядав набагато рідше, ніж у чарку. Але, як не дивно, ніхто з керівників колгоспу не відважувався закликати Шатьоху до порядку. Про це написали у своєму листі до «Перця» колгоспники.

Начальник Кіровоградського обласного управління сільського господарства В. Я. Маслюченко повідомив редакції, що Шатьоху І. В. з роботи звільнено. Покарано і його покровителів. Зокрема, секретареві парткому колгоспу Кліщуку М. З. оголошено догану і на новий строк не обрано. Питання про недоліки в роботі голови колгоспу Куценка В. Л. буде розглянуто на наступних колгоспних зборах.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Усі розходяться... Що — відмінили захист?
— Ні, — бенкет...

НЕ НА ВИСОТІ

Ліфт, звичайно, не космічна ракета, конструкція його значно простіша, але його покликання піднімати людей на висоту, шанувати їхні сили і здоров'я.

Є в місті Києві, по вулиці Володимирській, будинок № 67. Високий. Поки дотюпаєш на останній поверх — сім потів зійде.

З огляду на це, Ленінською райрадою міста було прийнято рішення збудувати в цьому будинку ліфт. Правильно! Сучасний будинок без ліфта, що сопілка без дірочок.

Почали готувати технічну документацію. Не поспішали. Готували її з 1975 року до 1977-го. Був час.

Втілення проекту в життя, а прозаїчно висловлюючись, сотворіння ліфта було доручено будівельному управлінню № 1 тресту «Київжитлорембудмонтаж» на чолі з керуючим Кулаківським Володимиром Антоновичем.

Спочатку, правда, розгорнулася кипуча діяльність: потужні автомашини завозили у двір цеглу, прорубувалися на сходах стіни, замуровувались вікна, стояв гуркіт, дім трясло, як у лихоманці, але мешканці його терпляче чекали вимріяного ліфта.

Документацію на спорудження приставної шахти ліфта було розроблено в цегляному варіанті, на що було асигновано 16,6 тисячі карбованців.

Та головний інженер РБУ-1 Шалісман М. П. вирішив внести рацпропозицію — збудувати приставну шахту ліфта металево-сітчасту.

Власне, ця рацпропозиція не була ні з ким погоджена, і з самого початку все пішло трохи боком: у дворі почали рости завали з цегли та іржавіючого металу.

Само собою, від рацпропозиції мешканцям будинку № 67 легше не стало. Вони, сопучи і обливаючись потом, як ходили пішки нагору, так і ходять.

Пізніше, правда, з'явився ще один варіант сотворіння ліфта, але раптом будівництво затихло.

Стало тихо і в прямому, і в переносному розумінні цього слова: в будинку більше ніщо не гуркотіло.

Ліфт, як ви здогадуєтеся, не пішов, зате густо пішли комісії, розглядаючи скарги захеканих мешканців.

Почалось також жваве листування між працівниками РЖУ, міськжитлоуправлінням та трестом «Київжитлорембудмонтаж», який, до речі, підпорядкований міськжитлоуправлінню.

Але папір — то лише папір, а от цегла та іржавий метал — то таки цегла та іржавий метал. І тепер мешканці будинку № 67 по вулиці Володимирській ходять не лише по вертикалі (пішки на горішні поверхи), але й по діагоналі, обминаючи у себе в дворі купи цегли та металу і оббиваючи пороги численних інстанцій.

А що ж Володимир Антонович Кулаківський? А він, як самі розумієте, не на висоті.

Бо коли ліфт не сягнув угору, то й роботу того, хто так жорстоко приземлив ліфт, теж не можна назвати діяльністю на високому рівні.

Г. ЛОЗУН.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

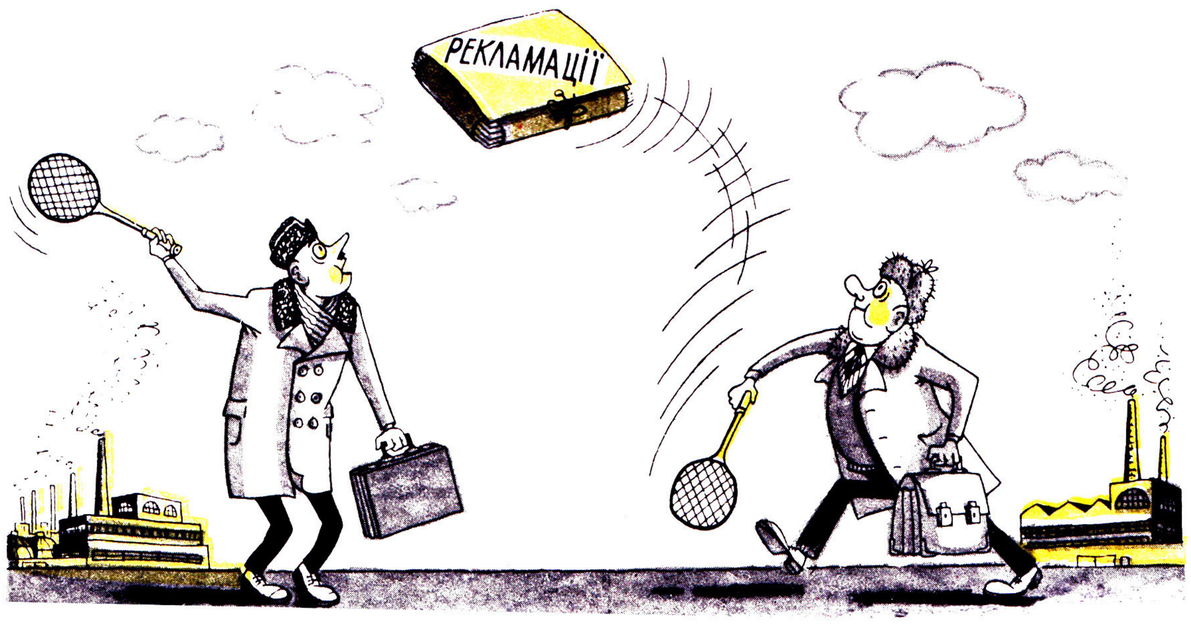

Без слів.

ОХ, ДІТВОРА!

Молодь нині акселерується просто на очах. Ти йому карапузикові, кажеш: "А скільки в дяді на руцях пальчиків?" — а воно тобі диференціальне рівняння за півхвилини складе і тут же розв`яже.

Незвично, але — доба НТР! І що ти тут вдієш...

Так от, є усі підстави гадати, що у райцентрі Василівці Запорізької області діти нечувано рано прилучаються до техніки. Тим більше, що й база тут солідна: свій авторемзавод. От і починають проходити тут практику юні громадяни, які тільки розпрощаються з повзунками...

Звідки таке припущення? А ось слухайте.

У технічному лексиконі є таке слово: вкладиш. Ті, хто має справу з технікою, знають, яке важливе значення має корінний вкладиш у моторі. Проте, кажемо ж, створюється враження, що на Васильківському заводі до ремонту двигунів часом допускають необізнаних дошкільнят. Бо, наприклад, у трьох моторах від автомобілів М-21, які тут лагодилися, корінні вкладиші замінено зовсім іншими, не знати з якої машини... Може, з дитячої? А що цього малим пустунцям, очевидно, здалося мало, то вони понакидали у ті мотори усяких гайок та інших зайвих деталей. Щоб торохтіло... А також погнули штанги — так, щоб вони нагадували колінвали з дитячих іграшок. Словом, потрудилися хлоп`ята як слід.

Воно-то нехай би, звичайно, собі бавилися. Усмоктували, як кажуть, любов до техніки з молоком...

Якби ж ота техніка та була списана, нікому не потрібна. А то ж замовники — працівники Сокальського заводу хімічного волокна, що на Львівщині, --- відправили ті мотори у Василівку, чесно заплатили за їх ремонт, терпляче — з вересня 1977 до вересня 1978 р.! — чекали на їх повернення і, дочекавшись нарешті, збиралися тут же поставити їх на машини та й їздити. А воно, виявляється, замість ремонту їхні мотори хтось використав для дитячої забавки...

Єдине тільки не зрозуміло: як же наважився видати цим моторам гарантійні паспорти на бездоганну роботу начальник ВТК Василівського заводу тов. Кирилов? Адже вони навіть не пройшли ні холодної, ні гарячої обкатки. Невже і він — цілком дорослий, гадаємо, чоловік — заразився отією дитячою грою?

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ця мода вже застаріла.
— Молода ще, голубонько, вчити мене!

БАГАТА УЯВА

Кожне слово може викликати в людини різні, інколи навіть протилежні, асоціації. Скажімо, згадка про море одному навіває солодкі мрії про майбутню відпустку в липні, а іншому неприємні спогади про липневі поневіряння по так званих кутках і черги в їдальнях. Нащо вже суха абревіатура «ПМК-10», а й вона, виявляється, збуджує уяву. Непоінформована людина, котра знає лише, що за цим скороченням ховається пересувна механізована колона № 10, може уявити таку собі будівельну організацію, котра зводить різні об'єкти. Товариші, яким відомо, що ця ПМК-10 підпорядкована комбінату «Хмельницькпромбуду», уявляють ще й аврали та штурмівщину на тих різних об'єктах. А багатьох робітників та спеціалістів Теофіпольського цукрозаводу при згадці про ПМК-10 охоплює паніка, наче перед дев'ятибальним землетрусом.

Їх можна зрозуміти. Усі вони — хто на початку, а хто в середині минулого року — одержали квартири в двоповерхових будинках, споруджених колоною для цукрозаводу. А вже за кілька місяців змушені були уболівати за свою долю і долю своїх близьких, бо в квартирах почала обвалюватися стеля, тріскатися стіни, хитатися перегородки, провалюватися підлога. Мешканців спішно евакуювали, і ПМК приступила до капітального ремонту.

Скажімо, особисто в мене самий факт подібного кричущого бракоробства малює в уяві картину наступної адміністративної розправи над самими бракоробами, в першу чергу — керівними. Проте виявилося, що я маю занадто багату уяву. Жодна волосина не впала з голови начальника ПМК-10 Валерія Івановича Дрозюка і, судячи з цього, в найближчому майбутньому полисіння з цієї причини йому теж не загрожує.

— Бачите,— пояснив мені головний інженер комбінату «Хмельницькпромбуду» Володимир Петрович Каморник,— особисто я не схильний вважати Дроздюка головним винуватцем. Він споруджував будинки у відповідності з технічними правилами і нормами. Інша справа, що він наперед знав: будинки зводяться на насипному грунті, і можуть бути неприємності, якщо не вжити додаткових запобіжних заходів. Знав, але не вживав. Та це вже більше схоже на брак ініціативи.

Мені ж здається, що такі обережні оцінки викликані іншим. Ну, скажімо, керівництво комбінату захотіло б принципово відреагувати на бракоробство. Але той же Валерій Іванович Дрозюк міг би образитися і запротестувати:

— А чому це саме на мені вирішили демонструвати свою принциповість? Що я — в бога теля з'їв?!

І це було б справедливо. Бо підстав, точніше, об'єктів для подібного реагування начальник комбінату «Хмельницькпромбуду» В. С. Браташ мав доволі раніше, має досить і тепер. Візьмемо для прикладу будинок № 2-а по вулиці Дзержинського в самому Хмельницькому. Народжувався він у муках, типових для житлового будівництва. Почало його будівельно-монтажне управління «Цивільжитлобуд», а спихало приймальній комісії управління «Житлобуду». Акт було підписано за кілька хвилин до передзвону курантів, що сповіщали про початок нового року, а перший новосел переступив поріг будинку майже через чотири місяці, бо увесь цей час будівельники, одержавши «задовільно», заляпували фарбою, заквацьовували вапном сотні огріхів. І що? Минуло трохи більше року, будинок вже потребує серйозного ремонту, мешканці засипають скаргами міські та обласні інстанції, а віз і нині там.

Так це ж ми, підкреслюю, взяли будинок № 2-а лише для прикладу, а він же не один такий. За минулі три роки лише один процент своїх об'єктів комбінат здав на «відмінно», більше ж третини ледь витягував на «трійку». А що таке «трійка», ми знаємо ще зі школи. От і скажіть тепер, чи може начальник комбінату Володимир Семенович Браташ принципово реагувати на кожен факт неприхованої халтури і бракоробства? Так, чого доброго, усіх начальників управлінь доведеться порозганяти, а подібний адміністративний раж, боронь боже, у Мінважбуді республіки може теж викликати певні асоціації...

До речі, про міністерство. Під час розмови про причини хронічного відставання і масового бракоробства керівництво тресту не раз багатозначно показувало вгору: ми б, мовляв, і раді, якби звідти допомогли, підтримали.

— От якби нам на орловський метод будівництва дозволили перейти,— мріяв головний інженер комбінату В. П. Каморник,— ми б одним махом покінчили з авралами і штурмівщиною, а ритмічна здача готових об'єктів і своєчасна інженерна підготовка майбутніх забезпечать високу якість. Ось дивіться: за три квартали ми здали трохи більше сімдесяти тисяч квадратних метрів житла, а за грудень і половину листопада мусили здужати у півтора раза більше. Де вже тут про якість дбати.

Можливо, перехід комбінату «Хмельницькпромбуду» на безперервний метод спорудження і справді викличе якісний переворот у житловому будівництві в Хмельницькому, але в мене слова головного інженера викликали протилежні асоціації, а послужлива уява тут же намалювала серію картин з недалекого минулого комбінату.

324-квартирний будинок по вулиці Куйбишева, 32. На об'єкті панує тиша, хоч усі необхідні матеріали і механізми на місці. І не один день чи два вона панує, а цілісінький квартал. Бо начальник управління «Цивільжитлобуду» В. К. Шаргородський ніяк не міг вирішити, яку ж бригаду сюди послати.

Послужлива пам'ять тут же підкинула трохи статистики. В цьому управлінні продуктивність праці удвічі нижча планової, хоч середній професійний рівень робітників — найвищий у комбінаті. За один квартал внутрізмінні простої досягли майже чотирьох тисяч людино-годин, що дорівнює квартальному байдикуванню бригади з 50 будівельників.

І це, підкреслюю, через кілька років після того, як керівництво комбінату обома руками проголосувало за найширше впровадження злобінського методу бригадного підряду. А він, як ми знаємо, гарантував повну ліквідацію простоїв, чіткий ритм будівництва, високу економію і бережливість.

— Нас підводять постачальники,— пояснює воно.— Часто бракує залізобетону, металу, цементу.

І знову в уяві спливають картинки з натури. А натурою служать 170-квартирний будинок на проспекті Миру і 171-квартирний — по вулиці Тернопільській. Точніше не самі вони, а сотні кубометрів залізобетону, десятки кубометрів деревини, лінолеум, столярні вироби, що пролежали тут кілька місяців, хоч їх бракувало на інших об'єктах. Таке пояснити можна лише одним — відсутністю елементарного планування комплектації.

І ще трохи статистики. Торік по комбінату перевитрачено понад 10 тисяч тонн цементу, понад дві тисячі тонн металу, десятки тисяч квадратних метрів скла, шиферу.

— Що ж ви хочете,— заперечив головний інженер комбінату В. П. Каморник. — Це ж специфіка будівництва.

А нам здається, що «специфіка» будівництва — в іншому. У тому, щоб люди одержували житло тільки високої якості.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

Вацлав СОЛЬСЬКИЙ

ПРО ПСА, ЩО ГРАВ НА ГІТАРІ, ТА ПРО КОТА, ЩО НАДОКУЧИВ ЗАПИТАННЯМИ

Був собі пес, на ім'я Нік. І так він одного разу застудився і такий напав його кашель, що мусив лишитися вдома. Зачинили його в кімнаті — та й ні кроку не ступи. Ясна річ — Нік незабаром занудився. Почав він ловити мух. Але яку зловить — тут-таки й випустить, бо в в кімнаті літали тільки три маленькі мушки й одна велика. Отож він боявся, що як усіх їх половить, то не матиме собі забавки.

Нарешті й це йому обридло, і він пішов по кутках, чи не знайде якої цікавішої забавки.

По кутках нічого не було, зате на стіні Нік угледів гітару. Він зняв її і побачив, що гітара має чотири струни.

Відтак Нік полічив свої лапи й упевнився, що їх теж чотири.

«Чудово, — подумав він. — Кожна лапа гратиме на своїй струні, їх бо саме вистачить».

Але поки що в Ніка нічого не виходило, бо грати на гітарі він не вмів.

У тім самім домі мешкав Кіт, на ім'я Фік, на прізвище — Фікулькевич.

І саме тоді, як Нік учився грати на гітарі, Фік Фікулькевич постукав у шибку.

Нік розчинив вікно.

— Нехай добродій кіт заходить, — сказав він, — але тільки на три секунди, бо я дуже зайнятий.

— Оце почув я вправи на гітарі, — промовив Фікулькевич, — і мушу сказати, що добродій грає, як останній Осел.

— Як Осел? — здивувався Нік.— Так Осли ніколи не грають на гітарі.

— А в більярд? — спитав Фікулькевич.

— У більярд теж не грають, хіба коли-не-коли.

— А звідкіля це добродієві відомо? — питав далі Фікулькевич.

— Мені геть усе відомо. Однак три секунди вже давно минули, прошу йти, бо я вчуся грати на гітарі.

— Піду, зараз піду. Але як добродій геть усе знає, то скільки буде чотири по шістнадцять?

— Сто двадцять три! — вигукнув Нік.

— Ба ні — тридцять п'ять. А що важче — кіло яблук чи кіло каші?

— Давно б уже слід знати, що кіло каші, — відповів Нік. — А коли добродієва ласка, то можу додати: найважче з усіх речей — фортепіано! О, добродій того не знав? А може, добродій знає, навіщо взагалі фортепіано?

— Ба знаю, — сказав Фікулькевич. — Фортепіано для того, щоб я міг у нього, як у люстерко, дивитися. Що, може, не так?

Нікові не хотілося сперечатись, отож він тільки ще раз повторив, аби кіт вийшов.

Але Фікулькевич відповів, що хоче поставити перед ним ще три важливі питання.

— Але не більше трьох!

— Гаразд, гаразд, — погодився Фікулькевич. — Перше питання: з чого зроблено коров'ячого хвоста? Друге питання: на якому дереві ростуть рукавички? Третє питання: чого дощ падає згори донизу, а не знизу догори? Нехай добродій гарненько над цим поміркує, бо вранці прийду по відповідь.

По тих словах Фікулькевича тільки й бачили.

А Нік став сушити собі голову, та ніяк не міг знайти відповіді на кляті питання.

А нащо це йому — не відомо. Адже один дурень може поставити більше запитань, аніж сто мудреців дадуть на них відповідь.

Але Нік того не знає. От ви й розкажіть йому про це, як де зустрінете.

Переклад з польської.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

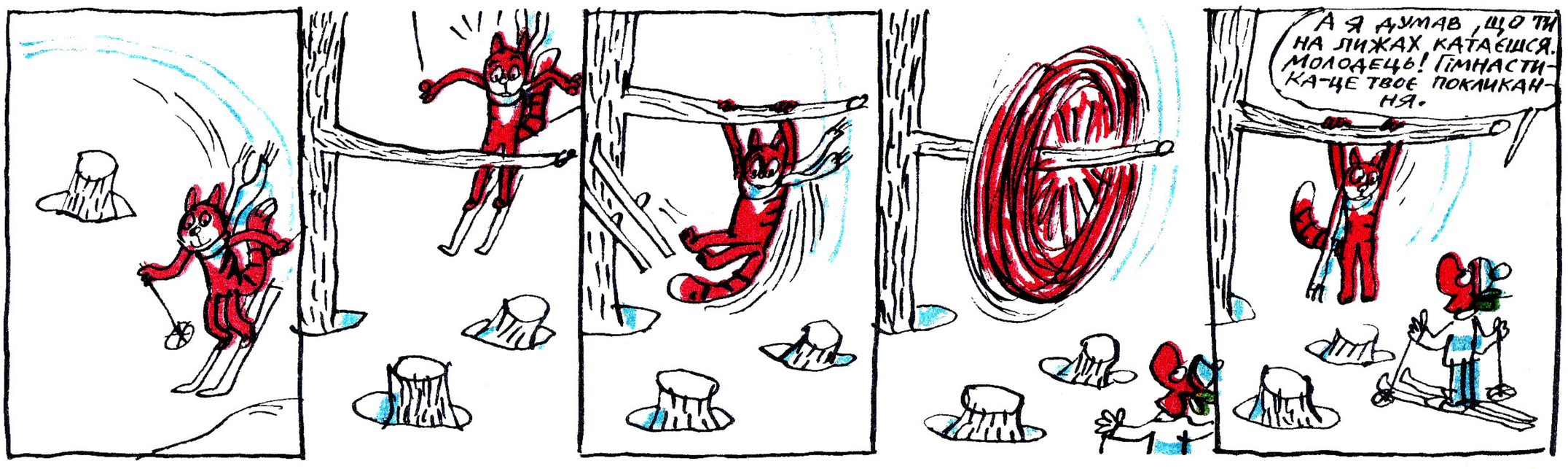

Народні усмішки

ТЕПЛЕ СЛОВО

— Коханий мій, ти завжди зі мною розмовляєш якось загадково, і всі твої слова мене зовсім не гріють. Сказав би мені хоч одне тепле слово.

— Кожух! — з радістю вигукнув хлопець.

Надіслав О. КРАВЦОВ.

м. Київ.

ЩЕ РАНІШЕ

— Можна поговорити з директором виставки? — запитав художник.

— Його немає.

— А я тільки що його бачив.

— Так, але він вас побачив іще раніше...

Надіслав Ф. АБИСОВ.

с. Нова Маячка
Цюрупинського району
Херсонської області.

ЖІНОЧА ЛОГІКА

У переповненому тролейбусі якась жінка вже хвилин п'ять бурчить: то їй хтось на ногу наступив, то її штовхнули, то ще щось не так.

— Та досить уже вам шкварчати! — не витримує нарешті один із пасажирів.

— Як це «шкварчати»? — обурилась жінка. — Що я вам, вишкварка? Чи, може, сало на сковороді?.. Громадяни, — кричить вона на весь тролейбус, — будьте свідками — він мене свинею обізвав!..

Надіслав КАШУБА.

м. Полтава.

МАЙСТЕР НА ВСІ РУКИ

— Ой, людоньки, здібний же від мене чоловік пішов! Печі клав, бочки робив, хати крив, підлогу мазав, коней кував, корову доїв, поросяті варив, галушки місив, товченики товк, пампушки пік і мене бив.

— А за що?

— Хотів, щоб і я все це вміла робити.

Надіслав І. ФОМІН.

м. Миколаїв.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Пальці на шальці.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Від заступника начальника управління будівництва Дністровського комплексного гідровузла Купреєва М. Ф. ніколи не почуєш доброго слова. Тільки лайка та образи. Скаржилися на нього до парткому. Але й це не допомогло, хоча партком аж двічі слухав Купреєва на своєму засіданні. «То, може, при твоїй допомозі, Перче, вдасться закликати нашого керівника до порядку?» — писали у своєму листі робітники управління.

На прохання редакції Чернівецький обком Компартії України перевірив цього листа. Секретар обкому тов. Слинченко повідомив, що факти підтвердились. За допущені серйозні недоліки Купреєва з роботи звільнено.

Обком Компартії України зобов'язав партком, адміністрацію управління будівництва та дирекцію Дністровського комплексного гідровузла поліпшити організаційну і масово-політичну роботу в колективі.

НИЖЧЕ ПОЯСА

ГУМОРЕСКА

За квартал від мого будинку з темної брами вийшли двоє. Вони чомусь пішли просто на мене, і менший з них, не виймаючи з рота димуючої сигарети, запитав:

— Запалити маєш?

— Ні, кинув і вам раджу, — не дуже люб'язно відповів я.

— Тоді давай гаманець!

Це запропонував інший, широкоплечий здоровань. Я нерішуче посміхнувся:

— Ну й жарти у вас...

— А чому жарти? — здоровань узяв мене за комір і повів до лавки на дитячому майданчику, де було особливо темно. — Ми не жартуємо. Давай!

— Так ви ж спочатку хотіли запалити... Я можу збігати, — пробурмотів я, все ще не вірячи, що зараз почнуть роздягати.

— Безголовий ти, — сказав той, з сигаретою в зубах. — Це ж для початку розмови. Так у всьому світі робиться. А тепер давай, ворушись, в нас ще роботи — во! — чиркнув він себе долонею по горлу.

— Ну, чого засумував? — підбадьорив здоровань, поширюючи на весь майданчик запах плодоягідного. — В якій кишені — лівій, правій? Сам діставай, а то тягаєте усякі дурниці. Вчора у якогось колекціонера в нагрудній всю лапу значками поколов...

Я все ще не вірив у те, що мало статися, а тому й сам вигадував, як би пожартувати. Нарешті згадав:

— Одна людина купувала яйця, варила...

Та вони були проти.

— Давай гаманець!

І тут я не витримав напруги та банально залементував, підвиваючи на високих тонах:

— Гвалт! Грабують!

Але жоден з них не здригнувся. Вони навіть не збиралися карати мене за крики.

— Ша! Надірвешся, — сказав менший і презирливо скривився.— Невже хочеш відірвати людей від телевізорів? А ще інтелігент!

На допомогу ніхто не поспішав, найближчі вікна мерехтіли блакитними відблисками телеекранів...

Я почекав ще з хвилину і розчаровано поліз по гроші. Але тут за будинками блиснули фарами «Жигулі». І на мене ніби зійшло прозріння. Не тямлячи себе, я щодуху заволав:

— Украли! Машину вкрали!!

Реакція була разючою. У вікнах, де тільки-но витав телевізійний напівморок, спалахнуло світло, тут же загрюкали двері. За кільканадцять секунд із під'їздів сипонув люд.

— Хто, де? У кого вкрали? — чулися вигуки.

— Це, хлопче, нижче пояса!— злісно просичав плодоягідний здоровань і пообіцяв ще зустрітися.

Через хвилину десяток чоловіків у піжамах тягнули мене з дитячого майданчика до будинку.

— Хто кричав? Куди погнали? Це ти крутився біля світлої «Лади»?

Запитань було дуже багато, відповісти на усі я не міг.

Але зате я твердо знав: ці грабувати не будуть. Просто намнуть карка.

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

РІПКА

СУЧАСНА КАЗКА

Посадили Ріпку. У керівне крісло.

Виросла Ріпка. Вкоренилася. Налилась силою.

І потягла за собою Діда. За Дідом — Бабу. За Бабою — Внучку. За Внучкою — Жучку. За Жучкою — Кішку. За Кішкою — Мишку.

Усі тримаються за Ріпку — свою годувальницю.

Тримались, тримались і, врешті, розхитали Ріпку...

І — полетів Дід. А за Дідом — Баба. А за Бабою — Внучка. За Внучкою — Жучка. За Жучкою — Кішка. За Кішкою — Мишка.

Бо полетіла й сама Ріпка...

Євген КОЛОДІЙЧУК.

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

Вісті з того світу

ПІВМІЛЬЙОНА ДЛЯ КАТА

Тридцять літ голландська Феміда воловодилася із Пітером Ментеном. Нарешті, здавалось би, правда якщо й не зовсім восторжествувала, то все-таки взяла гору: за криваві злочини, скоєні ним у нашій країні та в Польщі під час війни, окружний суд Амстердама уділив есесівському катюзі 15 років тюрми.

Та не встиг душогуб іще як слід цілком заслуженого ним казенного харчу розпробувати, як знову опинився на волі: верховний суд Нідерландів прихильно поставився до його клопотання про перегляд справи і доручив зробити це окружному суду міста Гааги, а рішення особливої палати гаагського суду широко відчинило йому тюремну браму у білий світ.

Випурхнувши із необжитої ще ним камери на волю, колишній есесівець відправився в госпіталь підрихтувати своє дорогоцінне здоров'ячко. Мало того: як повідомив адвокат есесівського зарізяки, Ментен має на думці ще й вимагати від держави компенсації «збитків», спричинених йому судовими процесами. Отак-то!..

Але вибрики «правдолюбної» західної Феміди цим не вичерпуються: особою Пітера Ментена зацікавилися і деякі високі судді в Федеративній Республіці Німеччини. Зацікавилися не для того, щоб допомогти довести його вину перед людством. Справа у зовсім іншому: вони встановили (отут ви можете уже загодя ахнути з подиву), що в одному з банків ФРН уже 14 років лежать 500 тисяч (півмільйона тобто!) марок, які чекають на свого законного володаря Пітера Ментена. Річ у тім, що ті західнонімецькі слуги Феміди дійшли авторитетної і остаточної думки, що Пітер Ментен належить до осіб, які потерпіли від нацизму, і тому має право на оте півмільйонне відшкодування.

Історія, як бачите, виходить така, що зовсім уже, як то мовиться, на вуха не налазить. Щоб збагнути її, треба повернутися до часів минулої війни, коли Ментен, за визначенням тих західнонімецьких суддів, займався «колекціонуванням творів образотворчого мистецтва». Якщо казати звичайною людською мовою, то це значить: есесівський катюга, крім того, що займався своїм кривавим ремеслом, ще й грабував музеї і приватні мистецькі зібрання в СРСР і Польщі. Отак і «наколекціонував» чимало цінних картин.

Але Ментенові тоді не пощастило, бо такими ж «колекціонерами» були й деякі можновладніші за нього гітлерівські катюги, і вони вщент обібрали свого підлеглого. Одне слово, пограбували награбоване.

Після війни Ментен спритно скористався законом про відшкодування потерпілим від нацизму: 1964 року домігся у ФРН судового рішення про «відшкодування» за ті картини 500 тисяч марок. З державної казни ФРН.

Цю кругленьку суму й перерахували в якийсь західнонімецький банк на рахунок «потерпілого» Ментена. Але знявся скандал, громадськість запротестувала, і якась висока судова інстанція наклала арешт на той банківський рахунок — «до з'ясування».

І ось тепер великодушні (до колишніх гітлерівців) західнонімецькі судді «з'ясували» і винесли рішення: ті півмільйона марок таки належать Ментену як «відшкодування», бо він, бідака, зазнав кривди од нацистів.

Словом, голландські судді наперекір здоровому глузду дарують катові волю, а їх західнонімецькі колеги догідливо підносять йому презент у вигляді півмільйончика. Отаку плату (а не розплату!) визначило західне «правосуддя» есесівському душогубові за пролляту ним людську кров. Після цього нічого дивуватися, що він пред'являє рахунок іще й за «збитки» від суду.

Я. ВАЛАХ.

ПРИЄМНОГО АПЕТИТУ!

На конкурсі ненажер у австралійському місті Перт якийсь Майк Пут завоював перше місце і премію. Після того він іще з'їв величезний пудинг і попрохав присутніх нічого не казати його дружині про цю блискучу перемогу, бо тоді вона не приготує йому вечері.

ВИДНО, ТРЕБА НАГАДУВАТИ

На одному з морських курортів Італії установлено щит із таким зверненням до іноземних туристів: «Якщо ви бажаєте відвідати наші музеї або картинні галереї, то запам'ятайте, що там нема басейнів для плавання. Тому з'являтися у наших культурних установах у плавках або купальнику — недоцільно».

ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

Під час чергового опиту населення, який проводився у США, з'ясувалися деякі цікаві дані: кожна третя сім'я заявила, що її життєвий рівень знизився; кожна друга родина змушена тепер скоротити свої витрати на харчування; в кожній п'ятій мусять відкласти «на потім» лікування зубів, а в кожній шостій — відкласти візит до лікаря чи уникати перебування в лікарні.

БАТЬКІВСЬКА ЛЮБОВ

У 28-річного англійця Майкла Хейса, фанатичного уболівальника славетної футбольної команди «Ліверпуль», народився синок. Щасливий батько, засвідчуючи свою любов до сина і футболу, назвав малого іменами всіх гравців ліверпульської команди. У мерії хлопчика записали так: Томас Джеймс Емлін Девід Реймонд Теренс Філіпп Кеннет Стефен Аллан Філіпп Грем Реймонд Роберт Хейс.

Те, що Філіппом і Реймондом малого Хейса названо двічі, — не випадковість: у команді є по два гравці з такими іменами.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

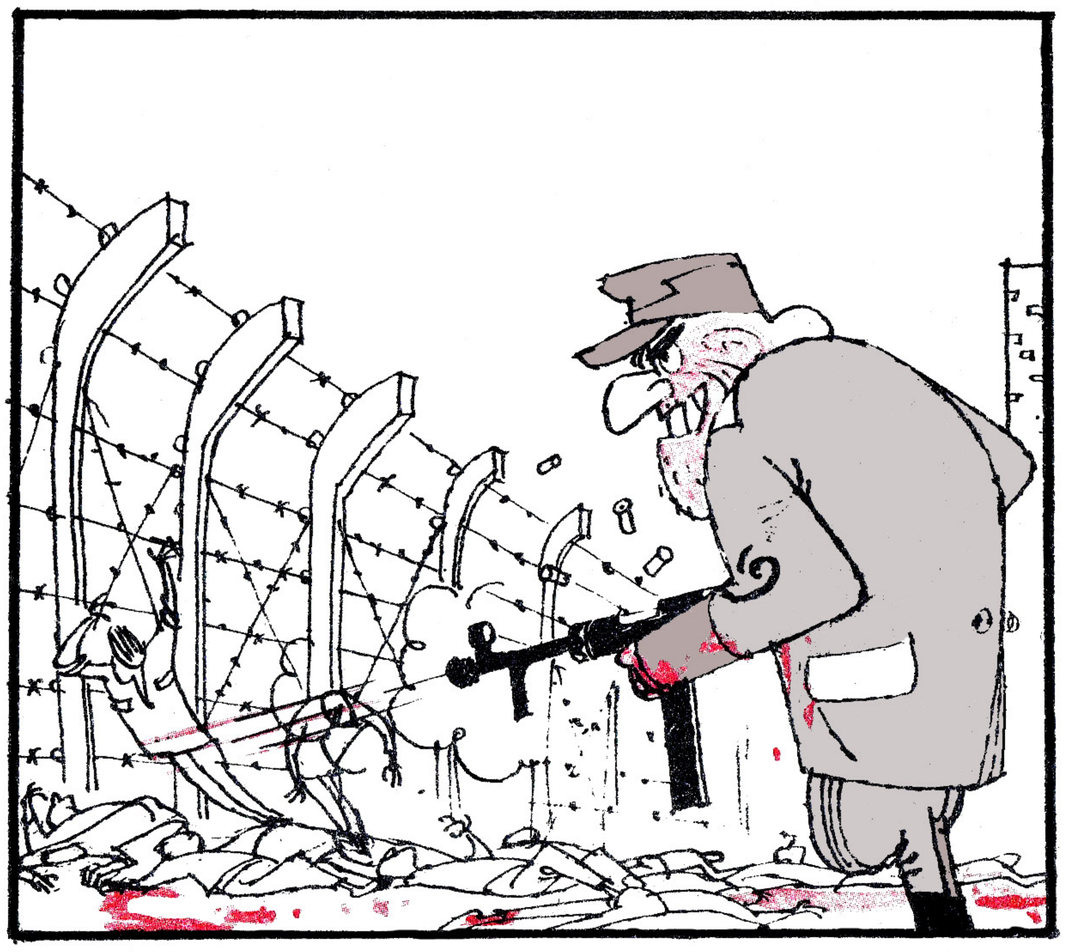

Його минуле...

«На радіостанціях «Свобода» і «Вільна Європа» працює багато воєнних злочинців».

(із газет).

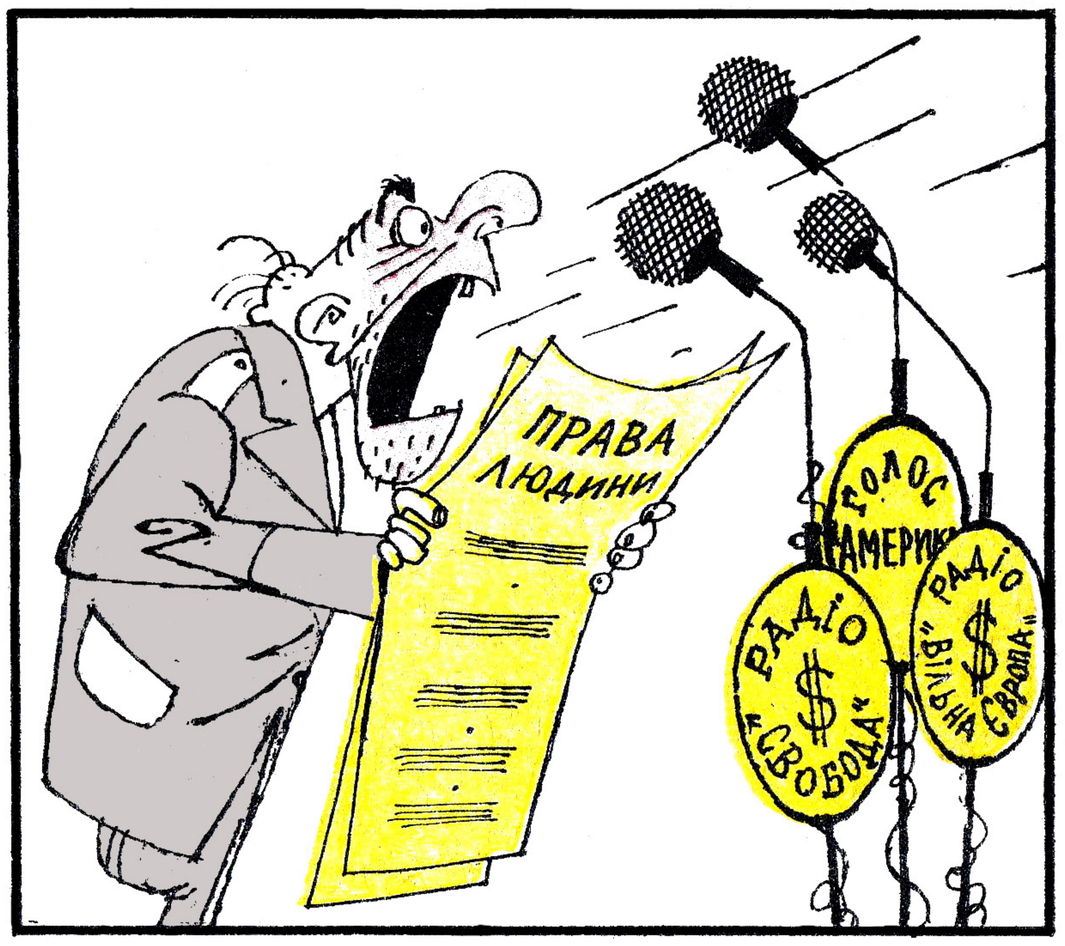

І сучасне.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Мене в місто, на комбінат посилають. Кому що привезти — замовляйте.

НА НОВИЙ ЛАД

(Прислів'я і приказки в сучасній інтерпретації)

ЩО ДАЛІ В ЛІС, ТО БІЛЬШЕ ДРОВ

Але, на жаль, буває інше:
Що далі в ліс — склотари
більше.

ЛІС РУБАЮТЬ — ЛЕТЯТЬ ТРІСКИ

Є така прикмета в наш
бурхливий вік:
Якщо ліс рубають, скоро
Новий рік.

СЛОВО — НЕ ГОРОБЕЦЬ...

Хоч це відомо всім давно,
Бува сіреньким і воно.

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.
м. Київ.

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

● *Може, крокодил плаче тому, що вважає жертву замізерною для свого апетиту?*

● *Чого гріха таїти, якщо за нього не відповідатимеш.*

● *На мурашнику гадюка вигріватись не буде.*

● *Неперевершений плагіатор — у нього навіть псевдонім крадений.*

● *Діагноз: серцева недостатність чуйності до ближніх.*

● *Хоч скупі двічі платять, зате вимагають дві квитанції.*

● *Весела смерть — лопнув зо сміху.*

● *Щирі сльози в лицеміра бувають лише тоді, коли він ріже цибулю.*

Дмитро АРСЕНИЧ.

БАЙКА

ВЕДМЕЖА ТАКТИКА

Новий указ
Потряс
Всю звірину,
Напевне, більш,
Ніж чутка про війну.

Ведмідь — і той
Аж зблід від переляку —
Немов
Пішов на нього Тигр в атаку.

Не їсться, бідному, й не спиться,
Стурбовані і дітки, й Ведмедиця.
— Що сталося? — налякані питали.
— Хіба ж бо ви указу не читали?

Надумав Лев — звіриний цар —
Карати безпощадно за хабар...
Хто дав,
Хто взяв —
Не буде всім пощади...
На пень підсудних кожен сяде.

— Пропали ми! —
Промимрив Ведмедиці,
Розтерши сльози лапами по пиці.
А та: — Нічого... Будемо живі!
У нас таки ж не тирса в голові!
Не суп, Бурмиле, так печально брів,
Обійдемось без хабарів!

. . . . . .

І що ж — живуть,
Хоч хабарів відтоді й не беруть.
Лише частіш справляють іменини
Господаря, та діток, та дружини.
Приносять гості немалі пакунки —
Ні, ні, не хабарі,
А подарунки!

Михайло ХИЖКО.

Літературна пародія

БІЛА ІДИЛІЯ

Біле сонце, біле небо,
білий вітер, білий сніг.
Біля серця, біля тебе
вікувати вже мені

Буду в білому, забуду,
біль позбуду — не болить,
Нашу вбогу шпарку — буду,
буду весело білить.

В білій льолі біла доня —
білий зайчик при вікні.
Білий бинт — твоє безсоння.
Білі скроні. Білий сніг.

(Світлана НОВЕНКО. Вірш «Біла Ідилія» із збірки «Обличчя вітру».

Біле небо задубіло.
Біле сонце. Біле все.
Білий, біла, біле, біло —
Білість білий світ несе.

Біла муза не марніє.
Білих слів ще вистача...
.... Та від білого чорніє
У очах у читача!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Подружжя Козярів, що торгувало у продмазі села Рідкодуби на Хмельниччині, перетворило кооперативний магазин на приватний шинок. І чоловік, і жінка горілку на розлив продавали, цінами як хотіли жонглювали.

Жителі села написали про це до «Перця».

Як повідомив редакцію голова Хмельницького районного комітету народного контролю тов. Василишин, факти, наведені у листі, підтвердилися. За порушення правил радянської торгівлі Козяр П. С. та Козяр М. Д. з роботи звільнені.

Мал А. БОРДУНІСА

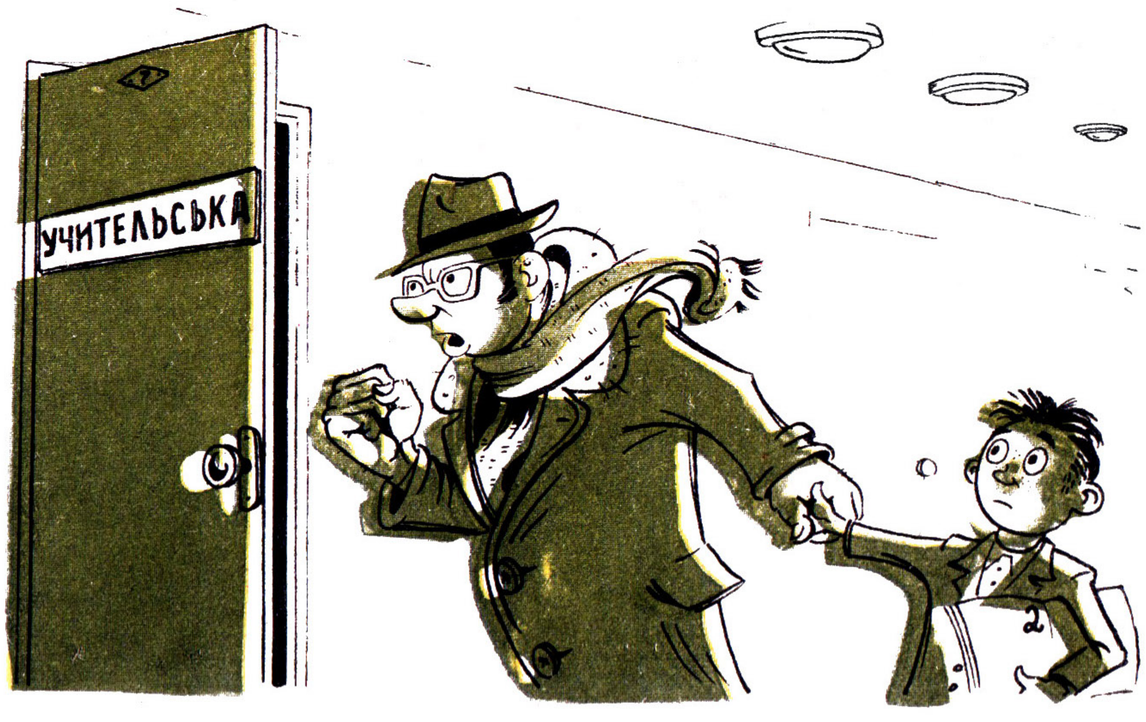

— Ану, синку, йди показуй, хто тобі поставив двійку!

ДРУЖЕ Перче!

Хто це сказав, що семеро одного не ждуть? У нас усі колгоспники колгоспу «Україна» Роменського району одного чекають. Один — це директор Роменського комбінату громадського харчування А. Д. Савельєв. Ще в травні минулого року у нас побудували на колгоспні кошти чудовий готель з їдальнею, завезли кухонне устаткування. Лишилось небагато — підключити устаткування і відкрити їдальню. Але А. Д. Савельєв на наші прохання не реагує. Півроку приміщення пустує, обладнання псується.

М. РОДІН —
голова профкому колгоспу «Україна»,
М. НЕСПАЙ —
голова групи народного контролю.

Сумська область.

Допоможи мені розшифрувати ребус.

На початку 1976 року я написав заяву у вузол зв'язку м. Вишневе з проханням установити мені телефон.

Наприкінці 1978 року на мою адресу — вул. Ворошилова, 10/12, кв. 56 — прийшла така відповідь:

«Городская телефонная сеть доводит до Вашего сведения, что Ваше заявление от 16.II.76 г. рассмотрено ПО УЛ. 27 ПО ДОМ. 15».

І — нерозбірливий підпис начальника абонементного відділу.

Що означає, Перче, отой ребус «ПО УЛ. 27 ПО ДОМ. 15», я ніяк розшифрувати не можу.

П. МИКУЛА.

м. Вишневе
Києво-Святошинського району
Київської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

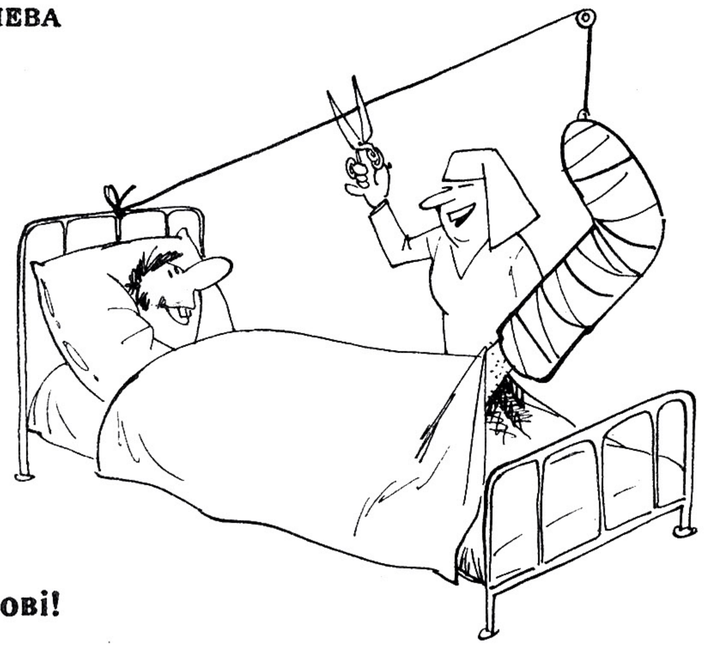

— Ви здорові!

Страшне перо не в гуску...

«Шановні покупці! Доставка овочів додому — скоротить ваш час!»

(З оголошення).

Надіслав Л. І. ЖУРАВСЬКИЙ.

* * *

«Протягом трьох місяців у раціоні для тварин відсутній головний зоотехнік».

(З доповідної правлінню колгоспу).

Надіслав М. КИРИЛЬЧУК.

«Домогтися якомога більше залучити охватом страхування добровільних видів».

(З рішення).

Надіслав Є. М. КУДРАЙ.

* * *

«Працівники не дотримуються правил особистої гігієни, працюють в брудному одязі або зовсім без нього...»

(З повідомлення рейдової бригади).

Надіслав В. ІЩЕНКО.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

У кожного свої радощі.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 22 журналу за 1978 рік опубліковано фейлетон «Єдина зачіпка», в якому йшлося про формальне, бездушне ставлення працівників райвідділу внутрішніх справ і прокуратури Сакського району Кримської області до розгляду заяви гр. Калюжної Л. М.

Як повідомив заступник прокурора УРСР С. Ф. Скопенко, Республіканська прокуратура перевірила цю справу. Факти повністю підтвердились. Даний випадок обговорено оперативною нарадою при прокурорі Кримської області. Прокуророві Сакського району Степанову С. Д. та його помічникові Кленяєвій Н. Ф. наказом прокурора області оголошено догани. Наказом начальника обласного управління внутрішніх справ інспекторові Дьоміну А. П. і слідчому райвідділу внутрішніх справ Величкину В. М. оголошено суворі догани. Начальникові райвідділу Плюті О. Н. суворо вказано.

За фактом нанесення тілесних ушкоджень матері скаржниці — Неєзжалій Г. В., які призвели до її смерті, порушено кримінальну справу. Слідство узяла під свій контроль Прокуратура УРСР.

★ У селі Острівчани (Кам'янець-Подільський район) тривалий час був закритий магазин. На скарги покупців керівники райспоживспілки відповідали, що не можуть підібрати продавця. Про це писалося в одному з листів до редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова правління Хмельницької облспоживспілки Н. П. Васильчук повідомив, що на посаду завідуючого магазином уже підібрано працівника. Магазин працює.

★ У листі до Перця гр. Шевченко І. Г. поскаржився на те, що він ще в 1977 році здав на ремонт до Золотоніської (Черкаська обл.) станції техобслуговування свою автомашину, а одержати її ніяк не може.

Як повідомив заступник начальника республіканського промислового об'єднання «Укравтотехобслуговування» Н. П. Волошин, факти, вказані у листі Шевченка, відповідають дійсності. Сталося це через неправильне оформлення прийому автомашини на ремонт. За порушення правил прийому, слабкий контроль за строками виконання ремонту майстра-приймальника столу замовлень Тимошенка А. І. з цієї посади звільнено, а заступнику начальника станції техобслуговування Луговському Г. Т. оголошено догану. Автомашину замовникові відремонтовано.

★ Про те, що у цеху ручної вишивки Переяслав-Хмельницької фабрики художніх виробів (Київщина) неправильно ведеться облік роботи, а бригадир цього цеху Біленко В. Н. замість того, щоб навести порядок, сама зловживає своїм службовим становищем, писалося у листі, що надійшов до Перця.

Голова Переяслав-Хмельницького міського комітету народного контролю Г. Я. Дуда повідомив редакції, що наведені в листі факти при перевірці підтвердились. Директорові фабрики Міненку С. І. та головному бухгалтерові Яровій Н. Н. вказано на недоліки обліку і зобов'язано негайно навести порядок. Біленко В. Н., яка зловживала службовим становищем, від обов'язків бригадира звільнено.

★ Жителі м. Косова (Івано-Франківська обл.) писали в листі про те, що міську баню вже давненько закрили на ремонт, а от коли той ремонт закінчиться, ніхто не знає.

Як повідомив редакції голова виконкому Косівської міськради М. М. Юрійчук, нині ремонт бані завершено, і вона працює.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ПАВЛИХА» — Любляна, «ЛУДАШ МАТІ» Будапешт, «ОСТЕН» — Скопле, «ЄЖ» — Бєлград.

Без слів.

— Підстрижіть мене так, як у тисяча дев'ятсот сімдесят восьмому році.

Без слів.

Без слів.

СЛОВАЦЬКІ СМІШИНКИ

— Навіщо ваш чоловік кожного вечора одягається, коли ви його все одно не пускаєте до буфету?

— Про всяк випадок: може, передумаю і пущу.

●

— Ти був учора в клубі?

— Ні, моя дружина вирішила, що мені там не хочеться бути.

●

— Схопити цього злочинця було зовсім легко, — говорить інспектор поліції в колі своєї сім'ї. — Спершу він виламав сейф, забрав звідти гроші, потім випив дві пляшки коньяку, викурив цигарку і залишив відбитки пальців...

— На пляшці?

— Ні, на асфальті...

●

— Доброго ранку, Евочко!

— Доброго ранку, дядечку Спешни! Ви щось загубили?

— Так, Евочко, карамельку.

— Подумаєш, карамелька! У такій кучугурі снігу ви її не знайдете! Одна карамелька — невелика втрата...

— Ти права, але в ній залишилися мої зуби.

●

— Пане лікарю, чи це правда, що жінки живуть довше, ніж чоловіки?

— Звичайно, особливо удовиці, це вже доведено на практиці...

●

— Я б хотіла такого чоловіка, щоби мав два рази по стільки років, скільки зараз маю я.

— Люба моя, до такого віку люди не доживають...

Переклад зі словацької Романії ДАНИЛЮК.

Без слів.

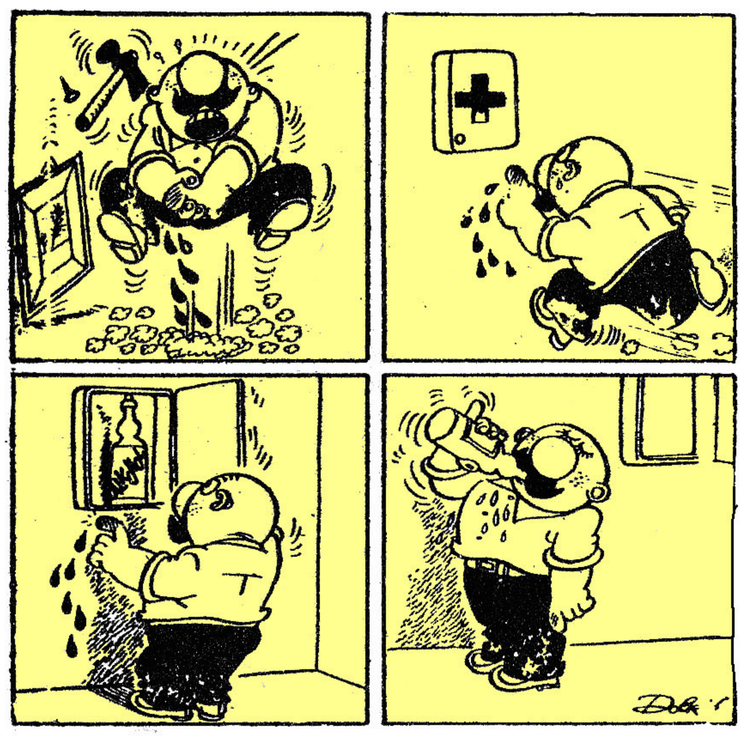

Без слів.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 4(1046) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 02. 1979 р. Підписано до друку 20. 02. 1979. БФ. 11436. Формат видання. 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 0641. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

Видавництво ЦК КПРС «Плакат» видало серію сатиричних плакатів художника Євгенія Каждана «Свободу народові Чілі» Передруковуємо кілька робіт художника, що увійшли до цієї серії.

ХУНТА · ЧИЛИ

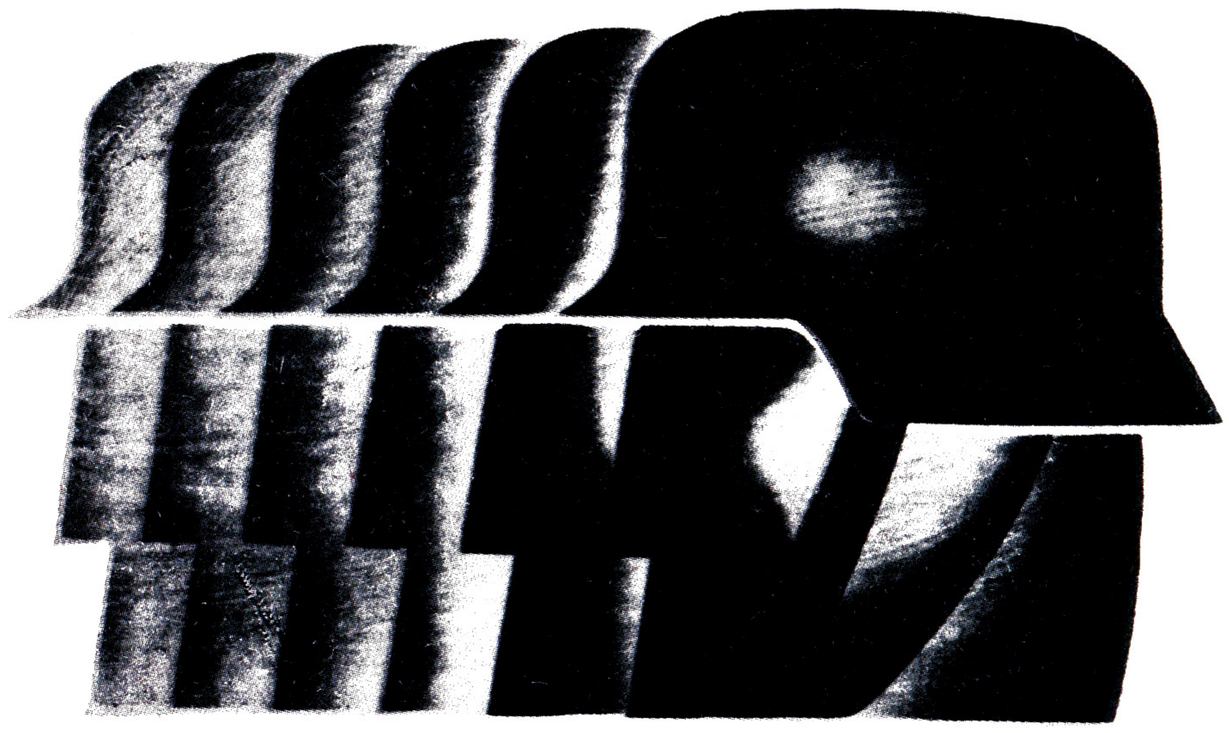

ЗНАКОМЫЙ ПРОФИЛЬ